

KAM SMĚŘUJE A JAKÁ BUDE TVOJE OSOBNÍ BRÁZDA?

Přeji radostnou a pokojnou neděli všem, kdo jste se k nám připojili!

Tento rok bude nejspíš podobně náročný jako ten, který skončil. Vypadá to, jako by se nám další cesta ztrácela v mlze.

Ve skutečnosti **mohu současnou situaci přirovnat** k mnohým svým cestám po horách. Vybavuji si jednu hodně dobrodružnou, při které vichr na hřebeny přivál mlhu. Ta snížila viditelnost nejprve na 50, později na 30 a nakonec na pouhých 10 metrů. Bylo vidět od tyče k tyči hřebenového značení cesty. V té době jsem stoupal od Labské boudy směrem ke Sněžným jamám. Cesta byla umrzlá, ale jakž-takž viditelná, a postup jsem kontroloval také podle značení.

Náhle se něco změnilo a já si uvědomil, že chybí několik tyčí, které nejspíš vyvrátil vítr. V tu samou chvíli se vyšlapaná cesta přede mnou i za mnou překryla vátým sněhem. **Stál jsem sám, bez cesty, v bílé tmě.** Zůstat stát nebo jít zpět s kopce, by znamenalo větší nebezpečí, než opatrně pokračovat vpřed.

Naštěstí jsem touto cestou prošel již mnohokrát, dokázal jsem správně odhadnout, kdy se prudčeji stáčí k hřebenu. Zapnul jsem si navigaci v mobilu, která i přes mráz dobře fungovala, a mohl tak kontrolovat každý svůj další krok.

Správně jsem odbočil, našel nepoškozené tyče a bezpečně jsem došel k Wavelu – tedy k polské boudě nad Sněžnými jámami. Zkuste si představit to překvapení, které jsem na hřebeni prožil – jeden okamžik stojíte podle navigace asi 30 metrů od boudy a nic nevidíte. Náhle se mlha roztrhne a před vámi se rozzáří tmavá stavba a pro vás v danou chvíli i bezpečné útočiště.

Nakonec se mlha rychle protrhala. Rozhodl jsem se nepokračovat v plánované cestě a raději neprodleně zahájil okamžitý sestup z hřebenů. Hory se mi nakonec odměnily nádhernými výhledy. Ale to nejdůležitější bylo, že **jsem se nakonec bezpečně vrátil domů.**

At' už tedy bude vaše cesta v tomto roce jakkoli dobrodružná, **je vždy důležité odhadnout své možnosti a nebát se spolehnout na navigaci, které vám může pomoci se zorientovat.**

Pro mě je takovou navigací Bible, kde nacházím moudrou radu na každý den. Setkávám se zde s Bohem, který mi daroval život a který nade mnou bdí.

Pokud chcete, pojd'te se i vy připojit k Markétě a Kláře a vzdejme Bohu díky a chválu.

Abych Vám přiblížil dnešní poselství, **začnu opět s osobním příběhem.** Byl podzim a dědeček mě s sebou vzal na zahradu, kde měl do pluhu zapřaženého koně.

Postavil mě za madla pluhu, ukázal mi, jak držet opratě a stoupl si za mě, aby mi byl nápomocen. Pak mlaskl, kůň se pohnul a zabral. Náš těžký pluh se zakrojil do země, aby z drnu vykrojil hnědou, voňavou brázdu.

A tak jsme v zástupu – kůň, pluh, já a dědeček – přešli několikrát zahradu sem a tam. **Nejtěžší byly pro mě dvě věci – udržet správný směr a na konci řádku pluh z brázdy vysadit a založit brázdu následující.**

Vzpomínám si, jak jsem se **neustále ohlížel za sebe**, abych zkontroloval, zda je brázda hezká a rovná.

Vybavuje se mi také, jak se dědeček smál a radil mi: **„Nedívej se pořád za sebe! Co je za tebou, nech být. Na vzhledu tolik nezáleží. Důležitý je pohled dopředu. Vyber si nějaký pevný bod na obzoru, třeba kůl u plotu, a k němu neustále směřuj. Pokud ti brázda trochu ujede, neboj za další dva-tři řádky to zase srovnáme. Starej se hlavně o pluh, aby ti hluboko krájel. Ale o koně se neboj, sám moc dobře ví, co má dělat...“**

Skoro se mi nechce věřit, že od této mé osobní zkušenosti uběhlo dlouhých 45 let. Nejsem si jist, jestli bych ještě dokázal s koněm orat – prý se to nezapomíná. Ale jedno vím jistě: **na principech orby se nic nezměnilo. Chceš-li za sebou zanechat úrodnou brázdu, potřebuješ hledět především dopředu.**

O tom je tedy i naše dnešní slovo zaznamenané u Lukáše 9:57-62.

Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“ Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

Všechny příběhy z deváté kapitoly Lukášova evangelia se točí kolem Ježíšovy služby a také kolem jeho následování. Přesto jsem vybral několik málo veršů, které nám přibližují **všeobecně platné principy pro situace, kdy se pro něco zásadního rozhodujeme.**

Když se doopravdy **rozhodneš NĚKoho nebo NĚCO následovat** – může to být nějaký moudrý člověk, nebo dobrá idea, která tě oslovila – uvědom si, že **s prvním krokem následování, který uděláš, opouštíš svou komfortní a bezpečnou zónu.** Zde je to ilustrováno bydlením, domovem – tedy určitou jistotou, ke které se obvykle vracíš. Z Ježíšových slov to vypadá, že **jsou rozhodnutí a cesty, z nichž není tak snadné se vrátit...**

Vykročit na novou, pro tebe nevyšlapanou cestu, může znamenat, že se z tebe stane skutečný poutník životem. Ten, který hledá opravdovost, pátrá po podstatě věcí, který v klidu nespočine, dokud buď nedosáhne cíle své cesty, nebo alespoň nezahledne odpovědi na své otázky.

První princip nám tedy říká, že **doopravdy vykročit, znamená odložit jistotu a být ochoten riskovat.**

Druhý princip nám říká, že **pokud se pro něco rozhodneš a chceš-li dosáhnout svého cíle, pak tím musíš naplno žít.** Není žádná česká střední cesta. K cíli nevedou snadné a bezbolestné zkratky. **Doknoce se nemůžeš nechat rozptylovat věcmi, které se zdají tak neodkladné nebo dokonce i velmi dobré.** Protože pokud se jimi budeš zabývat, nezbude ti čas na to nejdůležitější. Jinými slovy řečeno: **Nauč se říkat NE na dobré věci, abys mohl říci ANO na věci nejlepší.**

Třetí princip napovídá, že pokud už se pro něco zásadního rozhodneš, pak to dělej s vědomím, že **nebudeš mít příliš času na ohlížení zpět,** čas na to, aby ses litoval, smutnil či vzdychal po časech minulých, nebo se neustále doptával na názor druhých. **Pokud vykročíš, pak se především pozorně dívej před sebe! Upři svůj zrak k pevnému bodu na horizontu.**

Díky tomu, že jsem sám oral, jak jsem vám vyprávěl na začátku, jsem získal zkušenost, že tomu, kdo se při orbě neustále ohlíží na to, co za sebou nechává, hrozí, že se sice strašně nadře, ale nakonec stejně odvede jen ničemnou práci. A někdo druhý to po něm bude muset dodělat.

*

To, co se mě na zmíněných Ježíšových rozhovorech o následování dotýká nejvíc, je skutečnost, že se všechny **tři principy týkají rodiny, nebo obecněji řečeno našich vztahů**. Tedy něčeho, co je i pro mě nesmírně drahé.

Mám však za to, že to není tak, že by Mistr rodinou, vztahy či určitými kulturními zvyklostmi a náboženskými nařízeními pohrdal. Nakonec víme, že o své blízké pečuje, stará se i o hladovějící zástupy cizích lidí, a dokonce svou matku krátce před vlastní smrtí svěruje do péče jednoho ze svých následovníků, a také říká, že nepřišel ze Zákona nic zrušit, nýbrž že on sám je jeho naplněním.

Spíš nám těmito principy ukazuje na **naléhavost rozhodnutí**. Chceš-li jít za mnou, pak se můžeš ocitnout v nepohodlí, někdy budeš riskovat, nebudeš mít čas na věci nepodstatné, ani na neustálé ohlížení se nazpět. Tvá cesta totiž vede dopředu.

Také nás upozorňuje na opravdovost rozhodnutí. Na ochotu být si vědom faktu, že **pokud mi v životě o něco doopravdy jde, pak mě to vždycky bude stát obětí. Že to, co za něco stojí, vždycky hodně stojí!** A možná právě tam, kde nechci a kde je to pro mě nejcenější a nejcitlivější.

Nakonec **při každém rozhodování stojíme vždy sami za sebe**. Ano, je určitě dobré mít někoho, s kým se mohu poradit, s kým mohu sdílet své obavy či naděje, dokonce i svůj život. Nicméně každé své rozhodnutí – ať už bylo správné nebo špatné – si nakonec budeme muset odžít každý sám za sebe.

Ono Boží království, které je Ježíšem zmíněno, není něco zázračného či magického, něco neuchopitelného, čeho nemůžeme dosáhnout, nebo to leží snad až někde za koncem cesty. **Ve skutečnosti se Božího království pokoje a spravedlnosti dotýkáme v okamžiku, kdy ho začínáme hledat.**

Projevuje se hlubokým **pokojem ve chvílích úzkostí a nejistot**. Projevuje se **vnitřní radostí v období ohrožení či strádání**. Nacházíme v něm **zdroj svého každodenního života a zároveň naději, že náš malý příběh je součástí mnohem většího příběhu, který nakonec skončí tak jak má, tedy dobře.**

Rád bych vás povzbudil k tomu, abyste sami přemýšleli nad tím, **jakou brázdu chcete v tomto roce za sebou zanechat**. Co myslíte, záleží vám víc na jejím dokonalém vzhledu, nebo na její užitečnosti a úrodnosti?

Pokud váháte nad nějakým novým, zásadním či podstatným krokem, který máte před sebou, pokuste si odpovědět na to, zda se skutečně **odvážíte pro nové věci vystoupit ze své bezpečné komfortní zóny**. Zda **jste ochotni zanechat věci dobré, abyste se zaměřili už jen na ty nejlepší**. A **jste-li rozhodnutí hledět víc dopředu, než se neustále otáčet** a úzkostlivě kontrolovat, co jste měli nebo mohli udělat lépe.

Cesta každého z nás je odlišná. Všichni se potřebujeme v životě posouvat dál. U různých lidí to znamená posun v nejrozmanitějších oblastech. Jedno však máme společné – **potřebujeme znovu nacházet odvahu pro vykročení na doposud nevyšlapané a nejisté cesty**.

Ten další rok jich bude nejspíš plný.

Jsem si však jistý tím, že **Bohu jde v našem životě více o odvahu něco s ním zkusit a prožít, dokonce i s rizikem, že mnohé pokazíme, spíše než abychom zůstali schouleni někde v bezpečném závětrí, kde o nic nejde a kde nás nic nemůže ani zaskočit, natož proměnit**.

Pokud se chystáš vykročit na novou cestu, pokud přemýšlíš o tom, co je nyní před tebou, pak tě může potěšit dobrá zpráva, která je zachycena v knize Žalmů (25:12): ***Jak je tomu s člověkem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit.***

Přeji vám na nové cesty dalším rokem odvahu vykročit a také bázeň před Hospodinem. A pevnou jistotu, že Vám Hospodin Bůh ukáže správnou cestu, kterou máte zvolit.

Když dovolíte, rád bych se na závěr krátce pomodlil:

„Bože, dej mi sílu přijímat věci, které nemohu změnit. Dej mi odvahu měnit věci, které změnit mohu. A dej mi i moudrost obojí od sebe správně rozlišit.“

Petr Plaňanský (KS Nymburk 10. 1. 2021)